

Het opstandingslichaam (vervolg)

Jan Tushuizen

Anna Katharina Emmerich

Bij de karakterisering van beide fantoomlichamen door Paulus en Rudolf Steiner is het verhelderend hoe de gestigmatiseerde augustines Anna Katharina Emmerich de gebeurtenissen tussen dood en opstanding en de beide fantoomlichamen heeft geschouwd. Overigens heeft ook hoogst waarschijnlijk Paulus de stigmata ontvangen. Hij schrijft hierover in Galaten 6,17: "....want ik draag de merktekenen van Jezus in mijn lichaam". Bij de schilderingen van Anna Katharina Emmerich moeten we in acht nemen dat het aardse fantoom in het lichaam gevormd is uit krachten uit vorige incarnaties en erfelijkheidsfactoren maar ook door zintuigindrukken uit het huidige aardeleven en andere uiterlijke inwerkingen zoals wonden en botbreuken. Anna Katharina Emmerich geeft helderziend weer hoe op Stille Zaterdag dus vóór (!) de opstanding de ziel van Jezus lichtend en zonder wondetekenen naar Maria zweefde in wapperende gewaden. Later beschrijft ze een ander soort ontmoeting met Maria, meer duidend, waar ze ziet hoe de beide engelen in aanbidding het heilig gemartelde lichaam omhoog dragen, zonder opwekking (!), naakt (!) en ellendig en vol wonden (!), weliswaar rechtop maar toch in een lichaamshouding zoals hij zich in het graf bevond (!). Hij bewoog zich niet, hij was als een bewegend lijk maar door licht omgeven (!).

Hier in het laatste geval gaat het hoofdzakelijk over het aardse fantoom (soma epigeion). Anders is de verschijning aan Maria, waar het wezen Jezus aan haar lichtend verschijnt en zonder wondetekenen (pneumatikón). Hier kan het alleen maar over het hemelse fantoom (soma epouranion) met de ik-organisatie gaan. Beide somata verschijnen op Stille Zaterdag nog gescheiden. Anna Katharina schildert nu verder: "Ik zag de verschijning van de ziel van Jezus", d.w.z. het hemels fantoom, "van boven door de grafrotsen op zijn heilig lijk neer zweven en het was alsof hij zich over zichzelf heen boog en met hem samensmolt". Dat betekent dat de beide somata, het soma epouranion en het soma epigeion zich met elkaar verenigden, dus dat de twee één werden.

Paulus schrijft hierover in 1 Kor 15, 53 en 54 : "Want dit vergankelijke moet met onvergankelijkheid worden bekleed en dit sterfelijke met onsterfelijkheid. En wanneer dit vergankelijke met onvergankelijkheid is bekleed en dit sterfelijke met onsterfelijkheid, dan zal het woord van de Schrift in vervulling gaan: De dood is verslonden, de overwinning is behaald". Het aards fantoom was dus niet opgelost, was dus nog door de dood aan het kruis heen met de materiële lichaamssubstantie verbonden gebleven, had nog zijn gedaante bewaard. Dit aards fantoom van Jezus van Nazareth werd nu door het hemels fantoom van Christus bekledend omhuld (vandaar wapperende gewaden). "En nu zag ik", ging Anna Katharina verder, "de ledematen zich in de omhulling bewegen en zag het (nu) lichtende, levende lichaam van de Heer [het aards fantoom van Jezus, het voordien stijve gemartelde lichaam], (.....) als het ware uit de zijde van de omhullingen van het lijk te voorschijn komen, alsof hij uit de zijde te voorschijn komt. [...] Nu zag ik de Heer lichtend **door** de rotsen heen zweven", precies zoals ook de gestigmatiseerde Therese Neumann en Judith von Halle weergeven.

Therese Neumann, Judith von Halle

Therese Neumann doet dit als volgt: "Hij is boven door de rotswand geheel rechtop er uit gekomen en niet door de ingang van het graf". Judith von Halle schrijft het volgende: "Het verhief zich het nieuwe geestlichaam van Christus uit het graf, echter Hij kwam niet gebukt uit de grafopening, waarvoor de steen was weggerold, maar zweefde door de rotslaag, door de aardse materie heen tot boven de begroeide rotsholte.

Anna Katharina zegt ook het volgende: "De grote doek waarin het lichaam was gewikkeld, lag geheel onveranderd, alleen leeg en neergezonken en niets anders dan de kruiden bevattend..." En Therese : "Petrus raakte de doeken aan en overtuigde zich ervan dat ze leeg waren. Ze lagen daar zo

alsof iemand eruit gekropen was, niet door elkaar gemaakt...,maar samengevallen”.Er werd echter niet gezegd wat er met het materiële lichaam, het sarx, het caro was gebeurd.

Rudolf Steiner

In GA 131 schildert Steiner dat de materiële stoffen, daar ook as bestanddelen genoemd, zich snel na de graflegging vervluchtigde, snel in de elementen over gingen, zodat daar nauwelijks iets van zichtbaar was. Eerder in GA 130 schilderde hij het volgende: “... dat wat in het graf gelegd werd, verviel tot stof. En uit de nieuwste occulte onderzoeken kan inderdaad vastgesteld worden, dat er een aardbeving plaatsvond. En het frappeerde mij, nadat ik uit occulte onderzoeken gevonden had, dat er een aardbeving plaats gevonden had, dit in het Matteus-evangelie aangeduid te vinden. De aarde spleet open, de stof van het lijk viel er in en verbond zich met de gehele aarde substantie...” Bij Judith von Halle is er sprake van dematerialisatie. Het lijk is door de stof heengegaan en in de aarde verzonken, terwijl de doeken bleven liggen.

Heel maken van het lichaam

Overigens beschrijft Anna Katharina Emmerich hoe daarvoor engelen op een geheimzinnige wijze alle heilige substantie welke bij zijn lijden aan zijn lichaam onttrokken was, verzamelden en het lichaam van de Heer weer heel maakten met alles wat bij de martelingen ontnomen was. Ook Judith von Halle vertelt hoe ettelijke entiteiten naar alle oorden van de passie kwamen en in een occult, alchemistisch proces stukjes huid en vlees, bloed en zweet van het lichaam van Jezus verzamelden die door de folteringen, door het vallen en zijn angsten afgescheiden waren en deze substantie in het aardelichaam voegden. (Over de reden hiervan wil ik in een latere stadium op terug komen).

Het gaat dus bij de opstandingslichamelijkheid om twee verschillende fantoom-verschijningen, waarbij de een als gemarteld lichaam aangeduid, op het aards fantoom wijst en de ander, dat zonder dergelijke wonden is, op het hemels fantoom. Dit laatste doorstraalt bij de opstanding op Paasmorgen het aards fantoom, verenigt zich ermee en heelt door het etherlichaam (levensherstelling) de vele wonden van het aards fantoom, terwijl de vijf wonden aan de zijde en handen en voeten zonachtig glanzen. Niet zoals wonden maar alsof daar het hemels fantoom bijzonder geconcentreerd doorheen straalt, zonachtig uitstraalt. Rudolf Steiner spreekt van een bijzondere verdichting van de etherkrachten en van het geweldig bovenmenselijk zonachtig Christus-ik dat zich door vijf wondopeningen moest werken omdat de geweldige kracht van de opstandingslichamelijkheid nog niet binnengehouden kon worden. Zo heeft ook Mattias Grünwald het op de afbeelding van de opstanding van het Isenheimer Altar geschilderd en precies ook zo geeft Anna Katharina Emmerich het verschijnen van de Opgestane aan de jongeren weer in het coenaculum toen Thomas de wonden betasten moest: “Toen Jezus de hand van Thomas vastpakte, zag ik zijn wonden niet als bloedige vlekken maar als helder stralende kleine zonnen”. Overigens is de volgende waarneming van Emmerich over het wezen van de opstandingslichamelijkheid leerzaam. “Zijn binnentreden was eigenlijk geen gewoon menselijk gaan, ook geen zweven van de geest (...) Jezus was met licht omgeven en de apostelen waren alleen maar uit de lichtcirkel getreden; anders meen ik, hadden zij hem niet kunnen zien”. Ook Therese Neumann schouwt iets van de hele scène: “Opeens is daar de Heiland (...) niet op de vloer, iets hoger. Schelom lachon ana latera (De vrede zij met u, ik ben het) “, gaf Theresa als zijn begroetingswoorden fonetisch opgetekend weer (Aramees).

Maria Magdalena

Maar waarom mocht Maria Magdalena de zojuist Opgestane niet aanraken? (Joh 20,17). Ieder mens, als zijn hemels fantoom, stijgt na de dood zich veranderend en uitdijend op tot de sfeer van de Vadergod aan gene zijde van de vaste sterrenhemel , de kristalhemel genoemd. In deze kristalhemel worden de daden van mensen ‘gedeponeerd’, datgene wat de mens in zijn denken, zijn gevoel en zijn daden voor de voortgang van de wereldontwikkeling aan de Oergrond van alle zijn aanreiken kan, ook met wat wij voor ons allen van het middernachtelijk uur tussen dood en nieuwe geboorte, voor zover wij er op zijn voorbereid , voor het nieuwe leven op aarde kunnen meenemen.

De Opgestane zegt nu tegen Maria Magdalena: “Raak me niet aan, want ik ben nog niet opgestegen tot de Vader”. Emmerich: “Hij had zich nog niet na zijn opstanding getoond”. Waarom mocht zij haar geliefde meester niet aanraken? Zij zou Hem daarom aan de aarde gebonden hebben en het opstijgen naar de Vader verhinderd hebben.

Toen echter de jongeren van het graf teruggekeerd waren, ontmoette Hij hun en sprak: “Zij gegroet [...] en zij raakten zijn voeten aan”. [Mat 28,9] Hier laat Hij zich aanraken omdat Hij intussen uit de sfeer van de Vader teruggekeerd was. Toen Maria Magdalena alleen voor het graf stond en de Opgestane als tuinman aanspreekt (Joh 20.,15) kan men dit nu zo begrijpen dat voor haar het aards fantoombeeld staat. Anna Katharina Emmerich schildert deze gestalte zo: “ En ik zag hem (de vermeende gestalte van de tuinman) ook met een schoffel in de hand en platte hoed op, die op een stuk tegen de zon voorgebonden boomschors leek...en zijn verschijning was **niet lichtend** maar leek op een mens in de schemering in een lang wit gewaad.....En waarom moest Hij zich aan de Vader tonen? Omdat dan alle werken van Christus Jezus in de goddelijke hemelsfeer afgedrukt konden worden opdat alle mensen na de dood deel aan zijn wezen kunnen hebben en als hulp weer in een nieuw leven op aarde kunnen meebrengen als ze geprobeerd hebben zijn wezen in hun denken, voelen en willen te pakken, te begrijpen, zich er voelend voor te openen, willend met Hem te leven.

Dan nadert zich in de mens langzamerhand het aards fantoom het hemels fantoom, het soma epigeion het soma ep-ouranion om dan na vele incarnaties tot de eenheid van het opstandingslichaam samen te smelten.